

TŘPYTNÝ DVŮR

AUTORKA SÉRIE VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

RICHELLE MEAD

TŘPYTNÝ DVŮR

RICHELLE MEAD

2016

Copyright © 2016 by Richelle Mead
Translation © 2016 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE GLITTERING COURT
přeložil Jan Netolička
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2016

ISBN 978-80-7498-178-4

Pro Jaye.

Vypadá to, že jsem ten kód rozluštila.

KAPITOLA 1

NIKDY JSEM NEMĚLA V ÚMYSLU PŘIVLASTNIT SI ŽIVOT jiného člověka.

Opravdu. Na první pohled by vás ani nenapadlo, že v mém původním životě bylo něco špatně. Byla jsem mladá a zdravá. Ráda jsem si o sobě myslela, že jsem chytrá. Patřila jsem k jedné z nejurozenějších rodin v Osfridu, jejíž historie sahala až k samotným zakladatelům naší země. Jistě, mé postavení mohlo být ještě významnější, kdyby se postupem času rodinné jmění nerozkutálelo, ale takovou maličkost nebylo těžké napravit. Stačilo, abych se dobře vdala.

A právě tady začaly mé potíže.

Většina šlechticů obdivovala skutečnost, že jsem potomkem Ruperta, prvního hraběte z Rothfordu, velkého osfridského hrdiny. Před staletími pomohl vyrvat tuto zem ze spárů divochů a stvořit velký národ, jehož jsme dnes hrdou součástí. Těch, kteří by obdivovali můj skromný majetek, však bylo jen velmi málo, obzvláště tehdy. Naše rodina nebyla jediná, která prožívala finanční krizi, a krásná tvář s vyčpělým titulem už jednoduše nebyla tak přitažlivá, jak tomu mohlo v minulosti být.

Potřebovala jsem nějaký zázrak, a to hodně rychle.

„Zlatíčko, stal se zázrak.“

Hleděla jsem na sametem zdobenou tapetu sálu a hlavou se mi honily temné myšlenky. Zamrkala jsem, obrátila pozornost zpět k hlučné zábavě a zaměřila se na svou přicházející babičku. Třebaže měla tvář plnou hlubokých vrásek a vlasy bílé jako sníh, lidé o ní neustále hovořili jako o krásné lady Alici Witmorové. Souhlasila jsem s nimi, přestože jsem si nemohla nevšimnout, že za těch pár let od smrti mých rodičů zestárla ještě víc. V tuto chvíli jí však tvář zářila tak intenzivně, jak jsem to už dlouho neviděla.

„Jaký zázrak, babičko?“

„Dostali jsme nabídku. *Nabídku*. Ten muž je vším, v co jsme doufali. Mladý. Zcela zajištěný. A jeho rodokmen je stejně vážený jako náš.“

Zejména její poslední slova mě zaskočila. Vyrovnat se linii pozeňnaného Ruperta bylo skutečnou výzvou. „Jsi si jistá?“

„Naprosto. Je to... tvůj bratranec.“

Nestávalo se mi často, abych nemohla nalézt slova. Na okamžik mě napadlo, že by mohlo jít o bratrance Petera. Byl jednou tak starý jako já – a ženatý. Pokud bych zemřela bez potomků, byl to ze zákona on, kdo by dědil titul Rothfordů. Kdykoli přijel do města, nezapomněl se zastavit, aby se mě zeptal, jak se mám.

„Který?“ zeptala jsem se nakonec, když jsem se trochu uklidnila. Výraz „bratranec“ se někdy užíval velmi volně, a kdyby se člověk podíval na rodokmeny jednotlivých rodin poněkud důkladněji, zjistil by, že polovina šlechtických rodin v Osfridu je spřízněna s tou druhou. Babička klidně mohla mluvit o kterémkoli z mnoha mužů.

„Lionel Belshire, baron z Ashby.“

Zavrtěla jsem hlavou. Nikoho takového jsem neznala.

Vzala mě za ruku a vedla mě na druhou stranu sálu. Cestou jsme musely proklídkovat mezi nejmočnějšími lidmi ve městě. Všichni byli zahaleni v hedvábí a sametu a zářili perlami a drahými kameny. Celý strop byl skrytý za křišťálovými lustry, jako by se naši hostitelé pokoušeli zahanbit i hvězdy. Takový byl život šlechty v Osfru.

„Kdysi jsme s jeho babičkou patřily mezi přítelkyně vévodkyně ze Samfordu. On je jen baron.“ Babička ke mně sklonila hlavu, aby mohla ztišit hlas. Všimla jsem si, že má na hlavě perlami posázený čepec, který byl stále v dobré kondici, ovšem už zhruba dva roky z módy. Všechny naše peníze utrácela za mé šaty. „Ale i tak je dost urozený. Pochází z linie jednoho z Rupertových mladších synů, i když se kdysi veřejně řešilo, že Rupert možná není jeho pravým otcem. Jeho matka ale byla také šlechtična, takže to máme pokryté z obou stran.“

Stále jsem se snažila tuhle novou informaci zpracovat, když jsme se zastavily před oknem, které sahalo od stropu až k podlaze a skýtal pohled na Harlington Green. Stáli u něj mladík s ženou ve věku mé babičky a cosi si tichým hlasem povídali. Když nás spatřili přicházet, oba se zájmem zvedli hlavu.

Babička mi pustila ruku. „Má dcera, hraběnka z Rothfordu. Drahousku, tohle je baron Belshire a jeho babička lady Dorothy.“

Lionel se sklonil a políbil mi ruku, zatímco jeho babička udělala pukrle. Její projev úcty byl ovšem strojený. Zároveň mě celou sjížděla ostrým pohledem. Myslím, že kdyby to nebylo proti etiketě, zkontrolovala by mi i zuby.

Lionel se narovnal a já jsem se obrátila k němu. O něj totiž šlo v první řadě. „Hraběnko, je mi velikým potěšením, že

vás poznávám. Škoda, že se tak nestalo mnohem dříve, obzvláště když jsme rodina. Potomci hraběte Ruperta a tak.“

Koutkem oka jsem si všimla, jak babička skepticky zvedla obočí.

Obdařila jsem ho nesmělým úsměvem, který nebyl tak uctivý, aby mne zbavil výhody vyššího společenského postavení, ovšem kterým jsem mu zároveň dala najevo, že na mě udělal dojem. Zhodnotit jeho kouzlo, to však ještě chtělo čas. Na první pohled bylo schováno někde hluboko uvnitř. Tvář měl bledou a protáhlou, se špičatou bradou. Vzhledem k tomu, kolik lidí svými těly tenhle sál zahřívalo, bych čekala, že v ní najdu alespoň náznak ruměnce. Úzká ramínka měl shrbená tak, až se zdálo, že se mu horní polovina těla z bortí. Na ničem z toho ovšem nezáleželo. Podstatné bylo dojednat sňatek. Nikdy jsem nečekala, že se budu vdávat z lásky.

„Naše seznámení má rozhodně zpoždění,“ přitakala jsem. „Možná bychom měli pořádat na počest našeho slavného předka nějaké rodinné sešlosti. Třeba si všichni udělat piknik někde v přírodě a uspořádat závody, jako to dělají venkované, ve dvojicích s jednou nohou přivázanou k sobě. To bych asi zvládla i v šatech.“

Hleděl na mě bez mrknutí oka a škrábal se na zápěstí. „Potomci hraběte Ruperta jsou rozeseťi po celém Osfridu. Nemyslím si, že by podobné setkání bylo uskutečnitelné. A nejenže je velmi nepravděpodobné, že by se podobného závodu účastnili urození lidé, já podobné věci zakazuji i služebnictvu na svých panstvích. Velký bůh Uros nám dal dvě nohy, nikoli tři. Protivit se mu je zhýralost.“ Odmlčel se. „Nelíbí se mi ani závody v pytlích.“

„Máte samozřejmě pravdu,“ odpověděla jsem s úsměvem zafixovaným ve tváři. Babička stojící vedle mě si odkašlala.

„Baron je velmi úspěšný pěstitel ječmene,“ řekla nuceně veselým tónem. „Dost možná nejúspěšnější v zemi.“

Lionel se poškrábal na levém uchu. „Moji lidé proměnili téměř osmdesát procent všech pozemků na pole. Nedávno jsme koupili jednu usedlost a také na jejích pozemcích se už pěstuje ječmen. Jeho lány se táhnou všude, kam se člověk podívá. Akry a akry. V obou mých usedlostech ho mé služebnictvo dokonce každé ráno jí. Zvedám jim tím morálku.“

„To je... fůra ječmene,“ řekla jsem. Začínalo mi být jeho dělníků líto. „Doufám, že je necháte občas si taky vyhodit z kopytka. Třeba ovsem. Nebo dokonce žitem, kdybyste měli chuť na něco exotického.“

Do tváře se mu vrátil původní zmatený výraz a tentokrát se poškrábal na pravém uchu. „A proč bych to dělal? Ječmen je naše živobytí. Je to moc dobře, když si to zapamatují. Dodržuji stejné pravidlo, dokonce na ještě vyšší úrovni, neboť se snažím, aby byl ječmen součástí každého mého jídla. Je to pro ně dobrý příklad.“

„Jste skutečně muž z lidu,“ řekla jsem. Pohledem jsem zabrousila k oknu za ním a napadlo mě, jestli bych z něj mohla vyskočit.

Rozhostilo se trapné ticho a lady Dorothy se ho pokusila vyplnit. „Když už hovoříme o usedlostech, pochopila jsem, že jste nedávno prodaly svou *poslední*.“ A bylo to tady, odkaz na naši finanční situaci. Babička se hned jala bránit naši čest.

„K ničemu nám nebyla.“ Zvedla bradu. „Nejsem tak hloupá, abych vyhazovala peníze za prázdný dům a dělníky, kteří bez dozoru jen lenoší. Náš dům tady ve městě je mnohem pohodlnější a máme odtud blíže do společnosti. Letos v zimě jsme byly třikrát pozvány ke dvoru, věděla jste to?“

„Jistě, v zimě,“ odpověděla lady Dorothy opovržlivě. „Ale léto ve městě musí být nudné. Obzvláště když většina uroze-

ných lidí tráví tohle roční období na svých usedlostech. Až si vezmete Lionela, budete bydlet na jeho panství v Northshire – kde bydlím i já – a odtamtud se vám nebude nikam chtít. Bez obav si tam můžete pořádat tolik společenských setkání, kolik jen budete chtít. Tedy samozřejmě pod mým přísným dohledem. Pro vás je to vskutku skvostná příležitost. Tedy bez urážky, hraběnkó, lady Alice. Dbáte na sebe tak dobře, že by nikdo nehádal, v jaké jste skutečně situaci. Jsem si ovšem jistá, že až budete znovu lépe situovaná, velmi se vám uleví.“

„Já budu lépe situovaná, on získá lepší titul,“ zabručela jsem.

Zatímco jsme mluvili, Lionel se stačil poškrábat na čele a pak v podpaždí. Tam zůstal poněkud déle a já jsem se ze všech sil snažila na něj nezárat. Co se děje? Proč se pořád škrábe? A proč ho zjevně svědí celé tělo? Neviděla jsem žádnou vyrážku. Nejhorší bylo, že čím déle jsem ho pozorovala, tím víc jsem měla sama chuť se škrábat. Musela jsem proplést prsty na rukou, abych to neudělala.

Naše útrpná konverzace pokračovala ještě několik minut a naše babičky v ní už spřádaly plány na zásnuby, o nichž jsem se vlastně dozvěděla až nyní. Lionel se dál škrábal. Když jsme se od nich s babičkou konečně odtrhly, počkala jsem ještě asi třicet vteřin, než jsem jí nahlas oznámila, co si o tom všem myslím.

„Ne,“ řekla jsem.

„Ticho.“ Po cestě k východu ze sálu se usmála na několik hostů, které jsme obě znaly, a poručila sloužícím našich hostitelů, aby nám nechali přistavit kočár. Držela jsem jazyk za zuby až do chvíle, kdy jsme byly samy ve voze.

„Ne,“ opakovala jsem a zabořila jsem se hluboko do čalouněné sedačky. „V žádném případě.“

„Nedělej z toho drama.“

„Nedělám! Jenom mám rozum. Nechápu, jak jsi mohla tuhle nabídku přijmout, aniž by ses mě zeptala.“

„Nu, máš pravdu, že rozhodnout se mezi ní a těmi *spoustami jiných* bylo skutečně těžké.“ Zadívala se mi zpříma do očí. „Ano, drahoušku, nejsi tady jediná, kdo dokáže být impertinentní. Z nás dvou jsi ovšem jediná, která nás dokáže zachránit od naprosté zkázy.“

„A kdo z toho teď dělá drama, hm? Lady Bransonová by si tě klidně nastěhovala k dceři. Mohla by sis tam klidně žít.“

„A co bude s tebou, zatímco já si budu klidně žít?“

„Nevím. Najdu si někoho jiného.“ Vypravila jsem si závěje hostů, s nimiž jsem se dnes večer seznámila. „Co třeba ten obchodník? Donald Crosby? Slyšela jsem, že shromáždil pěkné jmění.“

„Ehm.“ Babička si začala třít spánky. „Prosím tě, nemluv vůbec o těch zbohatlících. Víš, že mě z toho vždycky rozbolí hlava.“

Povzdechla jsem si. „A co je na něm špatného? Obchody mu vzkvétají. A smál se všem mým vtipům – což se rozhodně nedá říci o Lionelovi.“

„Víš moc dobře, co je špatného na *panu* Crosbym. Na tom dnešním večírku neměl co dělat. Vůbec nevím, co to lorda Gilmana napadlo ho pozvat.“ Odmlčela se, protože kočár nadskočil na výjimečně velké díře v kameny dlážděné silnici. „Jak by se asi tvému vznešenému předkovi Rupertovi líbilo, že se jeho krev mísí s někým tak prostým?“

Zaúpěla jsem. Připadlo mi, že v poslední době se nejsme schopny bavit o ničem, aniž by nepadlo Rupertovo jméno. „Myslím, že člověk, který se plavil se svým lordem přes moře, aby tam založili velkou říši, by kladl velký důraz na sebeúctu. A určitě by ji nechtěl ztratit svazkem s nudným bratrancem a jeho tyranskou babičkou. Počítala jsi, kolikrát použila vý-

raz *Pod mým přísným dohledem*, když jsme se bavili o budoucnosti? Já ano. Pětkrát. Což je přesně sedmkrát méně, než kolikrát se Lionel stačil poškrábat na různých částech těla.“

Babička začínala mít unavený výraz. „A ty si myslíš, že jsi první dívka, která se vdá z povinnosti? Myslíš si, že jsi první, které se to nelíbí? Příběhy a písničky jsou plné vyprávění o ubohých pannách, kterým se z podobné situace podařilo utéct a dočkat se zářivé budoucnosti. Ale to se tak jenom vypráví a píše. Skutečnost je taková, že většina dívek ve tvé situaci... prostě zatne zuby. Nic jiného ani dělat nemůžeš. Nemáš kam jít. Tohle je cena, kterou platíme za svět, v němž žijeme. Za naše postavení.“

„Moji rodiče by nechtěli, abych musela zatínat zuby,“ zavřela jsem.

Její pohled najednou zpřísněl. „Tví rodiče a jejich lehkovážné investice nás do téhle situace dostali. Jsme na mizině. Díky tomu, že jsme prodaly usedlost v Bentley, si ještě nějakou dobu budeme moct žít, jak jsme byly zvyklé, ale to se rychle změní. A až k tomu dojde, nebude se ti to líbit.“ Když mi ani teď z očí nezmizel umíněný pohled, dodala: „Celý život se budeš setkávat s tím, že za tebe budou rozhodovat jiní. Zvykni si na to.“

Náš dům stál v jiné – ovšem stejně módní – části města než ten, kde se konal večírek. Jakmile náš kočár zastavil, vyhrnulo se z domu služebnictvo, aby nám bylo k ruce. Pomohli nám z kočáru a vzali nám pláště a vlněné šály. Mé vlastní hejno služebných mě pak doprovodilo do mého pokoje, kde ze mě sundaly večerní róbu. Sledovala jsem je, jak vyhlazují zlatě vyšívanou svrchní vrstvu z rudého sametu s trychtřovými rukávy. Pověsily ji k bezpočtu dalších dekadentních hábitů a já jsem se po jejich odchodu přistihla, že zírám do skříně. Bylo neuvěřitelné, jak velká část rodinného jmění

padla na šaty, které mi měly dát příležitost změnit svůj život k lepšímu.

Můj život se skutečně měl zásadně změnit, ale bude to k lepšímu? Tím jsem si nebyla ani trochu jistá.

A tak ho brala, jako by nebyl skutečný. Stejně jsem se vyrovnala i se smrtí rodičů. Odmítala jsem uvěřit, že už tady nejsou, dokonce i když jsem stála u nezvratného důkazu v podobě jejich hrobů. Nebylo přece možné, aby někdo, koho máte tolik rádi, koho máte v celém srdci, už neexistoval. Snažila jsem se sama sebe přesvědčit, že jednoho dne znovu vejdu dveřmi. A když už jsem tomu přestala věřit, jednoduše jsem na to přestala myslet.

Takhle jsem se vypořádala i s Lionelem. Dostala jsem ho z hlavy a žila si dál, jako by se nic z toho na večírku nestalo.

Když však jednoho dne přišel dopis od lady Dorothy, musela jsem jeho existenci znovu připustit. Chtěla, abych potvrdila datum svatby, což jsem mohla čekat. Co jsem ovšem nečekala, byl příkaz zredukovat počet služebnictva na polovinu a zbavit se velké části majetku. *Až se přestěhujete do Northshire, nebudete nic z toho potřebovat*, napsala. *Služebnictvo i předměty denní potřeby obdržíte podle potřeby, pod mým přísným dohledem.*

„Dobrý Ure,“ řekla jsem nahlas, když jsem dočetla.

„Neber boží jméno nadarmo,“ okřikla mě babička. Navzdory jejím přísným slovům jsem však viděla, jak je sama napjatá. Ani pro ni nebude snadné žít pod pantoflem. „Ach ano. A Lionel posílá dárek.“

„Dárek“ byla krabice patentované ječné směsi, kterou každé ráno snídal, s přiloženým vzkazem, že jde o ochutnávku toho, co mě čeká. Chtěla jsem věřit, že ta ironie byla chtěná, ale vážně jsem o tom pochybovala.

Babička začala brblat cosi o dělení majetku a já jsem radě-

ji vyšla z pokoje. A šla jsem dál. Vyšla jsem z domu a dál přes nádvoří. Prošla jsem bránou, která náš dům dělila od hlavní ulice, a vysloužila jsem si zmatený pohled sluhy, který u ní seděl.

„Má paní? Mohu vám s něčím pomoci?“

Mávnutím ruky jsem mu naznačila, ať nevstává. „Ne,“ odpověděla jsem. Rozhlížel se kolem sebe a nebyl si jistý, co má dělat. Nikdy v životě mě neviděl vyjít z domu samotnou. To vlastně nikdo. Takové věci se neděly.

Byl tak zmatený, že skutečně nevstal, a já jsem se rychle ztratila v davu ostatních chodců na ulici. Tady jsem samozřejmě nebyla mezi šlechtou. Byli to sloužící, obchodníci, poslíčci... všechno to byli lidé, jejichž práce živila ty bohaté. Vmísila jsem se mezi ně, aniž bych věděla, kam jdu.

Mé šílené já napadlo, že bych se mohla jít ukázat k Donaldu Crosbymu. Z té několikaminutové konverzace jsem získala pocit, že se mu líbím. Nebo bych se mohla úplně vytratit. Odplout na kontinent a okouzlit nějakého belsianského šlechtice. Anebo bych se prostě mohla ztratit v davu, stát se další z anonymních tváří v mase měšťanů.

„Mohu vám nějak pomoci, milady? Ztratila jste se? Kde máte služebnictvo?“

Tak anonymní zjevně být nemohu.

Došla jsem až na okraj jedné z mnoha obchodních čtvrtí. Člověk, který mne oslovil, byl postarší muž nesoucí na zádech balíky, které se pro jeho drobnou postavu zdály být neúměrně těžké.

„Jak jste poznal, že jsem lady?“ vyhrkla jsem.

Usmál se a odhalil ústa s několika chybějícími zuby. „Takhle voblečenejch paniček se tady moc neprochází.“

Rozhlédla jsem se a měl pravdu. Šaty z fialového hedvábného žakáru, které jsem měla na sobě, byly dle mých měří-

tek běžným kusem oděvu, ovšem uprostřed masy prostých hnědých šatů jsem vyčnívala jako maják na moři. Nakupovalo tu sice několik žen z vyšších vrstev, ty však měly kolem sebe hejna pilných sloužících připravených je chránit před neomalenými individui.

„Nepotřebuji pomoc,“ řekla jsem a protlačila jsem se kolem něj. Nedostala jsem se ovšem daleko, neboť mě zastavil další člověk: chlapec s brunátnou tváří, takový ten typ, který si vydělává na živobytí jako poslíček.

„Nepotřebujete doprovodit domů, mylady?“ zeptal se. „Tři měďáky a vyvedu vás voad.“

„Ne, já...“ Hlas mi selhal, protože mi právě něco došlo. „Nemám u sebe žádné peníze.“ Chlapec se otočil k odchodu a já jsem na něj zavolala: „Počkej. Na.“ Sundala jsem z ruky perlový náramek a podala mu ho. „Mohl bys mě zavést ke kostelu Velkého Vaiela?“

Při pohledu na perly se mu rozšířily zorničky, nicméně zaváhal. „To je moc, mylady. Ten kostel je tamhle na Cunningshamský ulici.“

Vtlačila jsem mu náramek do dlaně. „Nemám tušení, kde to je. Zaveď mě tam.“

Ukázalo se, že je to skutečně jen tři bloky daleko. Hlavní ulice v Osfru jsem znala, ale neměla jsem ponětí, jak se jimi pohybovat. Nikdy jsem to nepotřebovala.

Dnes se nesloužila žádná mše, ale hlavní dveře byly otevřené a kostel vítal každou duši, která uvnitř hledala radu. Obešla jsem skvostnou stavbu a vyšla na hřbitov. Prošla jsem částí pro běžné měšťany, pak o něco pěknější sekcí a nakonec jsem se ocitla v části pro šlechtu. Do té se vcházelo tepanou železnou bránou a namísto prostých náhrobních kamenů byla plná pomníků a hrobek.

V ulicích Osfra jsem se možná nevyznala, ale věděla jsem

přesně, kde se hřbitově nachází hrobka mé rodiny. Můj průvodce čekal u železné brány, zatímco já jsem se vydala k pěkné kamenné stavbě označené nápisem WITMORE. Nebyla tady největší, ale pro mě byla tou nejkrásnější. Můj otec miloval umění ve všech podobách a na vnějších stěnách jsme nechali vytesat šest zářivých andělů.

Dovnitř jsem nemohla, to bych se předtím musela domluvit s někým z kostela, takže jsem si jednoduše sedla na schody. Přejížděla jsem prstem po jménech vytesaných do kamenné plakety: LORD ROGER WITMORE, ŠESTNÁCTÝ HRABĚ ROTHFORDSKÝ, A LADY AMELIA Z ROTHFORDU. Nad nimi byl sám uveden můj dědeček: LORD AUGUSTUS WITMORE, PATNÁCTÝ HRABĚ ROTHFORDSKÝ. Vedle něj jednoho dne přibude jméno moje babičky a hrobka bude plná. „Ty si budeš muset najít své místo posledního odpočinku,“ řekla mi babička na otcově pohřbu.

Má matka zemřela jako první. Chytila jednu z těch nemocí, které se šířily v chudších částech města. Oba moji rodiče ve velkém investovali do charitativních zařízení pro ty méně šťastné a oba je to stálo život. Má matka onemocněla jedno léto, otec hned to následující. Jejich charita se rozpadla. Někteří lidé tvrdili, že mí rodiče byli svatí. Většina ale spíš říkala, že to byli blázni.

Zvedla jsem oči k velkým kamenným dveřím, do nichž byl vytesán zářivý anděl Ariniel, strážce Urovy brány. Byla to skvostná práce, ale já jsem vždy Ariniela považovala za jednoho z méně zajímavých andělů. Vlastně jen otevíral dveře ostatním, aby jim usnadnil cestu. Nechtěl by raději být někde jinde? Nechtěl by raději dělat něco jiného? Stačilo mu ke spokojenosti, že pomáhá ostatním dosáhnout cíle, zatímco on sám se nepohne z místa? Babička říkala, že za mě budou neustále rozhodovat jiní. Bylo to tak u lidí i u andělů? V po-

svátných knihách se tahle otázka nikde neřešila. S největší pravděpodobností by byla považována za rouhání.

„Má paní!“

Odvrátila jsem se od té vážné tváře a spatřila jsem u brány barevné šmouhy. Běžely ke mně tři z mých komorných. Daleko za nimi, u vchodu do kostela, jsem uviděla čekající kočár. Během okamžiku mě doslova obklíčily.

„Má paní, co vás to napadlo?“ vykřikla Vanessa. „Nechoval se k vám ten kluk nějak nevhodně?“

„Musíte být celá prokřehlá!“ Ada mi přes ramena přehodila teplejší kabát.

„Ukažte, očistím vám to bláto ze šatů,“ řekla Thea.

„Ne, ne,“ zareagovala jsem na poslední slova. „To je dobré. Jak jste mě našly?“

Začaly mluvit jedna přes druhou, ale zhruba všechny říkaly, jak si všimly, že jsem zmizela, vyzpovídaly toho chlapce u brány našeho domu a snad každého, koho jsem cestou mohla potkat. Zjevně jsem udělala na spoustu lidí dojem.

„Vaše babička to ještě neví,“ řekla Vanessa a pobídla mě ke spěchu. Byla ze všech tří nejchytřejší. „Musíme se rychle vrátit.“

Než jsem sestoupila ze schodů, ještě jsem se naposledy otočila na anděla, na jména svých rodičů. „*Vždycky se budou dít špatné věci,*“ řekl mi poslední rok svého života otec. „*Před tím neutečeš. Své životy řídíme tím, jak se s těmito špatnými věcmi vypořádáme. Buď se jimi necháme porazit a zdrtit, nebo jim budeme neohroženě vzdorovat a vydržíme bolest, kterou nám způsobí. Anebo je nějak přechytračíme.*“ Zeptala jsem se ho, jak se dá přechytračit špatná věc. „*Až nějaká přijde, poznáš to sama. A až se tak stane, budeš muset jednat rychle.*“

Komorné kolem mě neustále lamentovaly, dokonce i cestou kočárem domů. „Má paní, jestli jste chtěla jít na hřbitov,

měla jste nám říct, abychom vám zajistily schůzku u kněze,“ řekla Thea.

„Já jsem moc nepřemýšlela,“ zašeptala jsem. Nehodlala jsem rozvádět, jak jsem se z dopisu lady Dorothy málem nervově zhroutila. „Potřebovala jsem na vzduch. Prostě jsem se rozhodla, že se projdu po městě.“

Všechny na mě nevěřičně pohlédly. „Ale to přece nemůžete,“ řekla Ada. „Nemůžete chodit sama. Nemůžete... nic dělat sama.“

„Proč ne?“ odsekla jsem, a když sebou Ada trhla, neměla jsem ani moc velké výčitky. „Jsem ctihodná občanka této země. Jméno mé rodiny vzbuzuje všude úctu. Tak proč bych se nemohla svobodně pohybovat, kam se mi chce? Proč bych si nemohla dělat, co chci?“

Žádná z nich mi hned neodpověděla a mě nepřekvapilo, že to byla Vanessa, kdo se nakonec ozval. „Protože jste hraběnka z Rothfordu. Člověk s takovým jménem se nemůže pohybovat anonymně. A pokud jde o to, kým jsme, má paní... tohle si nemůže vybrat nikdo z nás.“

KAPITOLA 2

UVĚDOMILA JSEM SI, ŽE V PŘÍPADĚ LIONELA ČELÍM „špatné věci“ tím prvním způsobem – nechávám se jí drtit. A tak jsem se na místě rozhodla, že se vydám ušlechtilější cestou a zatnu zuby. Prostě tu bolest vydržím.

V následujících týdnech jsem se usmívala a sršela vtípem a chovala jsem se, jako by nám někdo netrhal domov na kusy. Zatímco služebnictvo dál pracovalo a dělalo si starosti, co s nimi bude, já jsem si klidně plnila úkoly odpovídající postavení mladé šlechtičny, to znamená malovala obrazy a plánovala svatební šaty. Když se u nás někdo stavil na krátkou návštěvu, sedla jsem si s ním a předstírala nadšení. Nejednou jsem slyšela komentář ve smyslu „dobře se vdáte“. Připomnělo mi to dobu, kdy mi bylo šest a s matkou jsme se dívaly, jak kolem prochází průvod princezny Margrete.

Princezna seděla v kočáru, mávala, usmívala se a držela se za ruku s vévodou z Lorandie, s nímž ji seznámili teprve před týdnem.

„Připadá mi nějaká zelená,“ řekla jsem tehdy.

„Nesmysl. Když budeš mít štěstí, taky se takhle dobře vdáš,“ řekla mi matka.

Dovolila by matka něco takového, kdyby byla ještě naživu? Nedopadlo by všechno trochu jinak? Zřejmě ano. Kdyby moji rodiče byli ještě naživu, spousta věcí by dopadla jinak.

„Má paní?“

Zvedla jsem hlavu od plátna, na které jsem malovala pole fialových a růžových květů máku, kopii jednoho z velkých mistrů vystavených v Národní galerii. Předě mnou stál poslíček a z tónu jeho hlasu jsem vzápětí pochopila, že tohle není poprvé, co na mě promluvil.

„Ano?“ zeptala jsem se. Vyznělo to asi poněkud drsněji, než jsem chtěla. Ráno jsem se pohádala s babičkou ohledně propuštění mého oblíbeného kuchaře a stále jsem to ještě měla v sobě.

Uklonil se a zjevně se mu ulevilo, že jsem konečně zaregistrovala jeho přítomnost. „Přišel nějaký gentleman. A, ehm, Ada kvůli němu pláče.“

Prěkvapeně jsem zamrkala a uvažovala jsem, jestli jsem se nepřeslechla. „Prosím?“

Thea s Vanessou seděly vedle mě a vyšívaly. Obě nyní zvedly oči od práce, stejně zmatené jako já.

Poslíček nervózně přešlápl z nohy na nohu. „Já tomu vlastně ani sám nerozumím, má paní. Jde o nějakou schůzku, kterou domluvila lady Bransonová. Myslím, že zde měla být a osobně se jí zúčastnit, ale zřejmě ji zdržela nějaká neodkladná záležitost. Posadil jsem je do západního salónku, a když jsem se k nim po chvíli vrátil, Ada byla téměř nepřičetná. Říkal jsem si, že to budete chtít vědět.“

„Ano, jistě.“

A to jsem si myslela, že mě čeká další nudný den.

Když jsem vstala, ostatní dámy mne napodobily, ale já jsem jim pokynula, aby si znovu sedly. Když jsme společně

s poslíčkem vyšli z pokoje, zeptala jsem se: „Máš tušení, kvůli čemu ten gentleman vlastně přišel?“

„Myslím, že kvůli Adině novému zaměstnání.“

Trochu mě zahryzal pocit viny. Už jsme začaly propouštět a Ada byla jedna z dam, které už nebudu potřebovat. Směla jsem si nechat jen jednu. Lady Dorothy mě ujistila, že náhrada, která bude vybrána pod jejím přísným dohledem, bude vzorná, ovšem já jsem si byla poměrně hodně jistá, že hlavním cílem mých nových dvorních dam bude mě špehovat.

Po cestě do salónku jsem v duchu zvažovala, co mohlo tohle neočekávané ranní drama způsobit. Lady Bransonová byla první dvorní dámou mé babičky. Jestli zajistila pro Adu nové místo, jistě bylo velmi solidní a nebylo třeba se kvůli němu hrotit.

„Neplakala radostí?“ zeptala jsem se poslíčka, jen abych se ujistila.

„Ne, má paní.“

Vešli jsme do pokoje a skutečně jsme na pohovce našli sedět Adu, jak vzlyká s tváří v dlaních. Skláněl se k ní muž, který byl ke mně otočený zády, a nemotorně se ji pokoušel utěšit tím, že jí jemně poklepával na rameno. Okamžitě se ve mně probudil vztek a uvažovala jsem, jaká zrůda tohle způsobila.

„Lady Witmorová, hraběnka z Rothfordu,“ ohlásil poslíček.

To Adu i jejího hosta polekalo. Zvedla hlavu, a přestože stále fňukala, podařilo se jí vstát a udělat pukurle. Muž se rovněž postavil a obrátil se ke mně. V tu chvíli se rozplynuly mé představy o tom, že je to nějaký starý zvrácený mizera.

No, mizera to možná byl, ale to jsem v tu chvíli nemohla poznat. Pokud šlo o zbytek... při pohledu na něj se mi tělem rozlil žár. Tmavě kaštanové vlasy stažené dozadu do krátkého

a módního cûpku zdûrazňovaly tvář s čistými liniemi a vystoupnými lícními kostmi. Jeho oči, jejichž pohled byl velmi intenzívní, byly nápadně modrošedé, ostře kontrastovaly s opálenou pokožkou, která svědčila o tom, že tráví spoustu času venku. To nebylo mezi šlechtou běžné, ale i bez toho bych na kilometr poznala, že k nám nepatří.

„Slečno hraběnkó,“ řekl a správně se uklonil. „Je mi ctí vás poznat.“

Pokynula jsem poslíčkovi, že může odejít, a posadila jsem se, což byl pro oba signál, že si mohou sednout také. „Nejsem si jistá, jestli mohu říci totéž, vzhledem k tomu, že jste zjevně přivedl mou dvorní dámu do tohoto zoufalého stavu.“

Na pohledné tváři se objevil zarmoucený výraz. „Ehm, to jsem neměl v úmyslu. Jsem stejně překvapen jako vy. Žil jsem v domnění, že s ní lady Bransonová vše domluvila.“

„To ano,“ vykřikla Ada. Viděla jsem, že začíná znovu nabírat. „Ale když to teď skutečně přišlo... jenom jsem... prostě nevím, jestli tam chci jet!“

Otočil se k ní a usmál se na ni sebevědomým a zjevně natrénovaným způsobem, který prozrazoval, že je zvyklý takhle dosáhnout svého. „Nu, je pochopitelné, že vás to trochu rozhodilo. Ale jakmile poznáte, jak se žije ostatním dívkám na Třpytném dvoře...“

„Zadržte,“ skočila jsem mu do řeči. „Co je Třpytný dvůr?“ Znělo mi to trochu jako veřejný dům, ale to bylo velmi nepravděpodobné, jestli vše domluvila lady Bransonová.

„Rád bych vám to vysvětlil, má paní. Tedy pokud vás můj popis nebude nudit.“

Sjela jsem ho pohledem. „Věřte mi, že prozatím mne tahle situace nenudí ani v nejmenším.“

Obdařil mne svým okouzujícíím úsměvem, bezpochyby přesvědčen, že si mě získá stejně jako ostatní. Částečně se

mu to dařilo. „Třpytný dvůr je vzrušující příležitost pro mladé dívky, jako je Ada, příležitost, která jim změni život a...“

„Zadržte ještě,“ řekla jsem. „Jak se jmenujete?“

Postavil se a znovu se uklonil. „Cedric Thorn, k vašim službám.“ Žádný titul, ale ani to mě nepřekvapilo. Čím víc jsem ho zkoumala, tím víc jsem jím byla zaujatá. Měl na sobě hnědý kabát z lehké vlny, který se mu ke kolenům trochu rozšiřoval a byl delší, než velely současné trendy. Pod kabátem se mu nyní zaleskla hnědá brokátová vesta. Bylo to solidní, poměrně usedlé oblečení, jaké by si na sebe vzal bohatý obchodník, ovšem jantarová spona v klobouku, který držel v ruce, mi vzápětí naznačila, že ten člověk jakýsi vkus má.

„Má paní?“ připomněl se.

Uvědomila jsem si, že na něj zírám, a rozpráhla jsem ruce. „Prosím, pokračujte. Popište mi ten váš Třpytivý dvůr.“

„Třpytný, má paní. Jak jsem říkal, je to vzrušující příležitost pro mladé dámy dostat se do lepšího světa. Ada je přesně tou okouzující a nadějnou dívkou, jaké hledáme.“

Při jeho posledních slovech jsem zvedla obočí. Ada byla z mých služebných tou zdaleka nejméně zajímavou. Byla ovšem pěkná, což, jak jsem se dozvěděla, bylo zřejmě v očích většiny mužů synonymem pro výraz „okouzující a nadějná“.

Muž spustil zjevně velmi dobře naučenou řeč. „Třpytný dvůr je vysoce vážený podnik, a to na obou březích oceánu. Založil ho před desíti lety můj otec s mým strýcem, když si uvědomili, jak je v Adorii málo žen.“

V Adorii? Takže o tohle jde? Téměř jsem se samým zájmem nahnula k němu, ale pak jsem se vzpamatovala. Bylo ovšem těžké nenechat se unést. Adoria. Země objevená na druhé straně Západního moře. Už jen zvuk toho jména vyvolával pocit dobrodružství a vzrušení. Byl to Nový svět, svět zcela oddělený od toho, v němž jsem se měla vdát za své-

ho neustále se škrábajícího bratrance, ale také svět bez galerií a divadel a šlechty v bohatých šatech.

„Je tam přece spousta ikorijských žen,“ namítla jsem, protože jsem měla pocit, že bych měla něco říct.

Cedric se usmál ještě víc a jeho výraz byl najednou mnohem přívětivější. Je možné, že má delší řasy než já? To nebylo ani trochu spravedlivé.

„Ano, ale kolonisté netouží po divošské ženě od Ikoriiů v kiltu a tartanu. Tedy, většina našich kolonistů netouží po divošské ženě,“ dodal. „Je možné, že někomu to přijde naopak přitažlivé.“

Téměř jsem se ho zeptala, co přijde přitažlivé jemu, ale pak jsem si znovu uvědomila, že jsem urozená dívka.

„Většina našich osadníků by chtěla jemnou a kulturní osfridskou ženu, zejména pak ti, kteří přišli k velkému bohatství. Do Adorie odplula spousta lidí jen s vakem s pár kusy oblečení a nyní jsou z nich úspěšní obchodníci a majitelé plantáží. Stali se pilíři naší nové komunity, muži s vysokým postavením.“ Cedric zvedl ruce ve velkolepém gestu, jako by byl herec na jevišti. „A takoví chtějí ženu, s níž by mohli založit rodinu. To stejné si přeje i Jeho Výsost. Nařídila, aby bylo založeno několik dalších kolonií a aby se postupně rozšiřovaly ty stávající, což je ovšem velmi obtížné, když je poměr osfridských mužů a žen v koloniích tři ku jedné. Ženy, které se do Adorie vydávají, jsou většinou obyčejné dívky z dělnické třídy, které už jsou navíc vdané. Po takových naše nová šlechta netouží.“

„Nová šlechta?“ zeptala jsem se. Nechávala jsem se jeho vyprávěním zcela pohltit. Byl to pro mě nový zážitek, podlehnout řečnickému umění cizího člověka.

„Nová šlechta. Takhle jim říkáme – obyčejným mužům, kteří v Novém světě dosáhli neobyčejného významu a postavení.“

„Je to velmi chytlavé. To jste vymyslel vy?“

Vypadal, že ho má otázka zaskočila. „Ne, má paní. Můj otec. Je skutečným mistrem v umění publicity a přesvědčování. Mnohem větším než já.“

„To mi připadá nemožné. Prosím, vyprávějte mi o té nové šlechtě.“

Cedric se na mě na vteřinu zkoumavě zadíval a cosi se mu zalesklo v očích. Jako by kalkuloval, možná přehodnocoval. „Nová šlechta. K tomu, aby měli moc a postavení, ti muži nepotřebují titul ani dědičné právo. Zasloužili si to tvrdou prací a skutečně se stali jakousi šlechtou, které chybí stejně urozené ženy. A protože ženy vašeho postavení se za moře zrovna nehrnou, založili jsme Třpytný dvůr, v němž soustřeďujeme zástupy žen ochotných se změnit. Přijímáme milé dívky, jako je například tady Ada, dívky prostého původu, dívky bez rodiny – nebo naopak z příliš početných rodin – a učíme je stát se velkými.“

Když mluvil o tom, že se urozené ženy za moře nehrnou, krátce se usmál, jako by to byl vtípek zamýšlený jen pro nás dva. Bodlo mě u srdce. Nemohl tušit, že přesně v tuhle chvíli, kdy mě čekal život v poutech mrzutého bratrance a nesnesitelné pratchyně, bych byla ochotná vzdát se svého urozeného světa a okamžitě odplout do některé z kolonií, jakkoli by život v ní byl divoký. Nedostala bych se ovšem ani do přístavu, aniž by se mě desítky lidí pokoušely stáhnout zpět do té správné společnosti.

Ada potáhla nosem, čímž mi připomněla, že je stále zde. Znala jsem ji celé roky, ale nikdy jsem o ní příliš nepřemýšlela. Teď jsem na ni snad poprvé v životě žárčila. Otevíral se před ní celý svět – Nový svět – plný možností a dobrodružství.

„Takže si odvezete Adu do Adorie,“ řekla jsem. Najednou

bylo těžké mluvit odlehčeným tónem a nedat na sobě znát závist.

„Hned ne,“ odpověděl Cedric. „Nejprve ji musíme naučit vše dle standardů Třpytného dvora. Jsem si jistý, že se jí ve vašich službách dostalo jistého vzdělání, ovšem vám se jistě nevyrovná. Stráví rok v sídle mého strýce společně s dalšími dívkami podobného věku a bude se učit všechno možné, aby to dohonila. Bude...“

„Počkejte,“ skočila jsem mu do řeči. Má babička by byla zděšená, jak chaoticky se zapojuji do téhle konverzace, ale celá ta situace byla natolik zvláštní, že jsem se nedokázala držet formalit. „Vy říkáte, že dostane stejné vzdělání, jako mám já? Za rok?“

„Úplně stejné ne. Ale bude schopna se pohybovat ve vyšších vrstvách, dost možná i mezi šlechtou.“

Protože jsem Adu znala, byla jsem v tomhle ohledu někud skeptická, nicméně pobídla jsem ho, aby vyprávěl dál: „Pokračujte.“

„Nejprve zdokonalíme její základní vzdělání v četbě a početních úkonech a pak se pustíme do vznešenějších oblastí. Jak vést domácnost a řídit služebnictvo. Dostane lekce hudby. Naučí se pořádat společenské večírky a o čem na nich mluvit. Dostane základy umění, historie, filozofie. Snad i některého cizího jazyka, když zbyde čas.“

„To je spousta práce,“ řekla jsem a zvědavě se podívala na Adu.

„Proto na to máme celý rok,“ vysvětloval Cedric. „Bude bydlet v jednom ze strýcových domů a učit se. Následně odpluje s dívkami z ostatních podobných domů do Adorie. Pokud bude chtít.“

Při těchto slovech Ada najednou ožila. Prudce zvedla hlavu. „Já nebudu muset?“

„Vlastně ne,“ řekl Cedric, kterého její otázka poněkud překvapila. Vytáhl z kabátu stočený list papíru, a pokud jsem se nemýlila, tak s trochou zbytečné okázalosti. „Ve smlouvě je uvedeno, že se po roce můžete buď rozhodnout odplout do Adorie a nechat si domluvit sňatek, nebo z Třpytného dvora jednoduše odejít. V takovém případě vám najdeme vhodnou práci, abyste mohla své vzdělání postupně splácet.“

Ada najednou vypadala mnohem veseleji a já jsem si uvědomila, že si pod pojmem vhodná práce zřejmě představila něco podobného, jako dělala teď.

„Hádám, že má na mysli práci v továrně nebo nějaké dílně,“ řekla jsem.

Veselý výraz jí z tváře zase zmizel. „Aha. Ale alespoň zůstanu tady. V Osfridu.“

„Ano,“ přitakal Cedric. „Pokud budete chtít zůstat. Ale upřímně? Copak by někdo dal přednost tvrdé dřině před možností spočinout v náruči bohatého milujícího manžela, který by vás zahrnul šperky a oblékl do hedvábí?“

„Jenomže si ho nebudu moc vybrat,“ namítla Ada.

„To není tak úplně pravda. Až přijedete do Adorie, budete mít společně s ostatními dívkami tři měsíce, během kterých vás budeme představovat nejvhodnějším kandidátům, kteří o naše klenoty projeví zájem. Tak můj strýc říká dívkám z Třpytného dvora.“ Znovu nasadil ten nejkouzelnější úsměv a pokusil se ji uklidnit. „Bude se vám to tam líbit. Vždy, když přivezeme do kolonie nové dívky, jsou muži úplně mimo. Pořádají se samé večírky a společenská setkání a dostanete celou novou garderobu podle adorijské módy, která je trochu jiná než naše. A když se o vás bude ucházet více než jeden muž, můžete si vybrat, kterého budete chtít.“

Znovu mě zahryzala závist, avšak Ada se stále tvářila, že si není úplně jistá. Bezpochyby slyšela vyprávění o tom, jak je

Adoria nebezpečná a divoká. A upřímně řečeno, něco z toho byla rozhodně pravda. Když v Adorii přistáli osadníci z Osf-ridu a jiných zemí, došlo ke strašnému krveprolití mezi nimi a kmeny Ikoriů, které tam žily. Hodně Ikoriů se podařilo zahnat do vnitrozemí, ale i tak průběžně slyšíme o jiných tragédiích, například o nemocech, bouřích či řádění divokých zvířat.

Jenomže co je to ve srovnání s bohatstvím a velikostí, které Adoria nabízí? A nebezpečno jistě nebylo všude. Chtěla jsem jí trochu promluvit do duše, vysvětlit jí, že by měla tuhle příležitost využít a už se neohlížet. Větší dobrodružství ji těžko mohlo potkat. Ale ona nikdy po dobrodružství netoužila, nikdy jsem ji neviděla, že by se pouštěla do něčeho, co dobře neznala. I tohle byl jeden z důvodů, proč jsem si ji nevzala s sebou k Lionelovi.

Ada dlouho váhala a nakonec se obrátila ke mně. „Co bych podle vás měla dělat, má paní?“

Tahle otázka mě zaskočila a najednou mě napadala jen babiččina slova: *Celý život se budeš setkávat s tím, že za tebe budou rozhodovat jiní. Zvykni si na to.*

Pak jsem ucítila, že měknu. „Budeš se muset rozhodnout sama. Až nebudeš v mých službách, bude všechno jen na tobě.“ Pohlédla jsem na Cedrika a poprvé za celou dobu jsem v jeho okouzující tváři spatřila nejistotu. Báł se, že by Ada mohla odmítnout. Musí Třpytný dvůr plnit nějaké kvóty? Je jeho povinností někoho přivést?

„Pan Thorn to popsál tak, že to zní nádherně,“ odpověděla. „Ale já si připadám jako nějaká cetka, kterou chce někdo prodat.“

„Takhle si ženy připadají téměř neustále,“ namítla jsem.

Nakonec Ada Cedrikovu nabídku přijala, protože neměla, kam jinam by šla. V rychlosti jsem přeletěla pohledem

nabízenou smlouvu, která byla v podstatě formálním přepisem toho, co nám Cedric řekl. Když podepsala, ještě jsem ji zkontrolovala.

„To je tvoje plné jméno?“ zeptala jsem se. „Adelaide? Proč si tak nenecháš říkat?“

Pokrčila rameny. „Je to moc dlouhé. Trvalo mi věčnost, než jsem se to naučila správně napsat.“

Cedric měl zjevně problém udržet vážnou tvář. Napadlo mě, jestli právě nezapochoyboval, zda udělal dobře a zda má Ada na to, aby se stala součástí „nové šlechty“.

Když měl smlouvu v ruce, postavil se a uklonil se mi. Pak směřem k Adě řekl: „Musím dnes odpoledne dojednat pár dalších smluv a ještě něco zařídit na univerzitě. Vy se mezitím můžete sbalit a večer vás bude čekat náš kočár. My se k vám s otcem připojíme po cestě do domu.“

„A kde je ten dům?“ zeptala jsem se.

„Nejsem si jistý, do kterého ji přidělí,“ připustil Cedric. „Budu to vědět až večer. Můj otec řídí čtyři Třpytné dvory a v každém je deset dívek. Jeden je v Medfordshire. Dva jsou v Donley a jeden ve Fairhope.“

Když jsem si ta místa v duchu promítla na mapě, uvědomila jsem si, že jsou to skutečně spíše venkovská sídla. Všechna se nacházela nejméně den cesty odtud.

Cedric přidal ještě několik instrukcí a sbíral se k odchodu. Nabídla jsem mu, že ho vyprovodím, což bylo poněkud neortodoxní, a zavedla jsem ho do zahrady, kde jsem byla ráno. „Na univerzitě. Vy tedy ještě studujete, pane Thorne?“

„Ano. Vypadáte, že vás to nepřekvapilo.“

„Vaše způsoby tomu nasvědčovaly. I váš kabát. Jedině studenti si stanovují vlastní módní trendy.“

Zasmál se. „To není můj případ. Takhle vypadá adorijská

móda. Když jezdím s dívkami, musím se řídit místními pravidly.“

„Vy jezdíte s nimi?“ Díky téhle informaci mi najednou celý náš rozhovor připadal ještě bolestnější. „Takže už jste v Adorii byl?“

„Už dlouho ne, ale...“

Zarazil se, protože jsme zahnuhli za roh a uslyšeli další fňukání. Stará kuchařka Doris se pomalu ploužila směrem ke kuchyni a snažila se zadržet slzy.

„Nevysvětlujte si to zle...“ začal Cedric. „Ale ve vašem domě se poměrně často pláče.“

Ušklíbala jsem se na něj. „Spousta se tady toho mění. Ani Doris s námi nemůže. Je slepá na jedno oko a můj bratranec ji nechce.“

Otočil se na mě a zkoumavě si mě prohlížel. Já jsem uhnula pohledem, protože jsem nechtěla, aby viděl, jak moc mě tohle rozhodnutí bolí. Doris bude mít ve svém stavu problém najít si práci. Byla to další hádka, kterou má babička vyhrála. Ztrácela jsem půdu pod nohama.

„Je dobrá?“ zeptal se Cedric.

„Moc.“

„S dovolením,“ zavolal na ni.

Doris se překvapeně otočila. „Milorde?“ Ani jeden z nás se neobtěžoval ji opravit.

„Je pravda, že je nyní možné získat si vaše služby? Ovšem pokud už vás najal někdo jiný, pochopím to.“

Zamrkala a zaostřila na něj své jediné funkční oko. „Ne, milorde.“

„V univerzitní kuchyni se uvolnilo místo. Čtyři stříbrné měsíčně, pokoj a strava. Pokud máte zájem, je vaše. I když představa, že musíte vařit pro takovou spoustu lidí, je možná děsivá...“

„Milorde,“ přerušila ho a napřímila se před ním, třebaže i tak byla mnohem menší. „Měla jsem na starosti večere o sedmi chodech pro stovku šlechticů. Těch pár hošíků zvládnou.“

Cedric si dál udržoval důstojný výraz. „To rád slyším. Zajděte zítra do severní kanceláře univerzity a povězte jim své jméno. Řeknou vám víc.“

Staré Doris spadla čelist a obrátila se ke mně, abych jí tuhle informaci potvrdila. Povzbudivě jsem na ni kývla.

„Ano, ano, milorde! Půjdu hned, jakmile naservírujeme snídani. Děkuji, mockrát vám děkuji.“

„Tak to byla šťastná náhoda,“ řekla jsem mu, jakmile jsme se ocitli znovu sami. Nahlas bych to nikdy neřekla, ale v mých očích bylo od něj neuvěřitelně laskavé, že jí něco takového nabídl. Vlastně si jí nemusel vůbec všimat, jako to dělala většina lidí. „Náhoda, že tam zrovna je místo.“

„Ve skutečnosti není,“ řekl. „Ale zastavím se dnes v kanceláři a promluvíím s nimi. Pak už bude.“

„Pane Thorne, cosi mi říká, že byste prodal i mrtvému zimník.“

Usmál se tomu starému rčení. „A jste si jistá, že se mi to už nepovedlo?“

Došli jsme až do zahrady a blížili jsme se k východu, když se Cedric znovu zastavil. Ve tváři se mu objevil nevěřící výraz a já jsem se otočila k tomu, co ho tolik zaujalo. K mé malbě makového pole.

„To jsou... *Máky* Petera Cosingforda. Viděl jsem je v Národní galerii. Až na to, že...?“ Nedokončil větu a s nevěřícím výrazem začal zkoumat plátno i barvy položené vedle něj.

„Je to kopie. Můj pokus o kopii. Mám i jiné. Někdy se tím bavím.“

„Vy se bavíte tím, že vytváříte kopie slavných děl?“ A pak opožděně dodal: „Má paní?“

„Ne, pane Thorne. To děláte vy.“

Tentokrát byl úsměv v jeho tváři nefalšovaný a mně se líbil mnohem víc než ty naučené. „Jsem si naprosto jistý, že vás bych okopírovat nedokázal.“

Došli jsme k hlavní bráně a já jsem se při jeho slovech musela zastavit. Nebylo to ani tak tím, co řekl, ale jak to řekl. Tónem jeho hlasu. Teplem, které z něj sálalo. Snažila jsem se přijít s nějakou vtipnou odpovědí, ale má obvykle tak pohotová mysl jako by najednou zamrzla.

„A jestli se neurazíte, když něco otevřeně řeknu...“ dodal rychle.

„Zklamal byste mě, kdybyste to neřekl.“

„Jen... že jsem trochu zklamaný, že už vás zřejmě nikdy nevidím.“ Pak si možná uvědomil, že to bylo až moc otevřené, a rychle se uklonil. „Sbohem a hodně štěstí, má paní.“

Jeden z hlídačů u brány mu odemkl a já jsem se za ním dívala, jak vychází ven, a obdivovala jsem způsob, jakým mu sametový kabát objímá tělo.

KAPITOLA 3

TEN PLÁN SE MI ZAČAL KLUBAT V HLAVĚ UŽ OD OKAMŽIKU, kdy Ada se slzami v očích podepsala smlouvu. Měla jsem šanci vyzrát na špatné věci, které mi hrozily. A podle rady svého otce jsem musela jednat rychle. S tím, jak jsem dávala dohromady detaily, rostlo mé vzrušení a já jsem měla co dělat, abych to všechno nevykřičela do nebe.

Ovládla jsem se a rychle – ovšem vyrovnaně – jsem vyšla ze zahrady do salónku, kde seděla utrápená Ada. Vyhnula jsem se dvěma sluhům, kteří stěhovali babiččinu pohovku, a byla jsem ráda, že je neviděl Cedric. Vypadalo to, jako by nás vystěhovali.

„Musíš být nadšená,“ řekla jsem Adě vesele. „Máš před sebou vzrušující příležitost.“

Položila si tvář do dlaní. „Když myslíte, má paní.“

Sedla jsem si vedle ní a předstírala jsem úžas. „Je to pro tebe velká věc.“

„Já vím, já vím.“ Povzdechla si. „Jen... jen...“ Její pokusy ovládnout se nakonec selhaly a po tvářích se jí začaly valit slzy. Podala jsem jí hedvábný kapesníček. „Já se nechci stěho-

vat do nějaké cizí země! Nechci se plavit přes Západní moře!
A nechci se vdávat!“

„Tak nechod,“ namítla jsem. „Udělej něco jiného, až s ba-
bičkou odjedeme. Najdi si jinou práci.“

Zavrtěla hlavou. „Už jsem podepsala smlouvu. A co ji-
ného bych dělala? Nejsem jako vy, má paní. Nemůžu jen tak
odejít. Nemám peníze a žádné urozené rodiny teď komorné
nepřijímají, alespoň ne na téhle úrovni. Už jsem se dívala.“

Odejít? Copak si opravdu myslela, že já tohle můžu? Ada
nahlížela na můj původ a bohatství, jako by v nich byla moc,
ale ve skutečnosti měl prostý člověk mnohem větší svobodu
než já. Což byl možná důvod, proč jsem se potřebovala tako-
vým prostým člověkem stát.

„*Jste hraběnka z Rothfordu. Člověk s takovým jménem se
nemůže pohybovat anonymně.*“

„A co bys dělala, kdybys mohla?“

„Kdybych nepracovala tady?“ Odmlčela se a utřela si nos.
„Vrátila bych se k rodině do Hadaworthu. Mám tam bratran-
ce. Patří jim taková pěkná mléčná farma.“

„Hadaworth je úplně na severu,“ připomněla jsem jí. „To
není snadná cesta.“

„Ale není to přes oceán!“ vykřikla. „Je to pořád v Osfridu.
A nejsou tam žádní divoši.“

„Ty bys raději pracovala na mléčné farmě, než aby sis vza-
la nějakého adorijského dobrodruha?“ Musela jsem přiznat,
že mi to hrálo do karet lépe, než jsem čekala. Ale znělo to tak
komicky, že jsem se nemohla nezeptat. „Jak ses vůbec dostala
k té nabídce z Třpytného dvora?“

„Syn lady Bransonové John s ním chodí na univerzitu –
s panem Cedrikem. Lord John ho slyšel mluvit o tom, že po-
třebuje pěkné dívky na nějakou práci, kterou dělá pro otce.
Věděl, že propouštíte služebnictvo, a zeptal se své matky,

jestli tam nejsou nějaké dívky, které nemají kam jít. A když mě pak oslovil... copak jsem měla jinou možnost?“

Vzala jsem jí ruku do svých ve velmi neobvyklém neformálním gestu. „Pojedeš do Hadaworthu. A hotovo.“

Ada zalapala po dechu a já jsem ji zavedla k sobě do ložnice, kde ostatní služebné třídily šatstvo. Poslala jsem je dělat něco jiného a pak jsem ze šperkovnice vytáhla topasové náušnice.

„Na,“ řekla jsem a podala je Adě. „Prodej je. Bude to víc než dost na cestu s nějakou slušnou skupinou, která tě doprovodí do Hadaworthu.“ Čekala jsem, že bude mít nějaký větší životní sen, který si možná nebudu moct dovolit. Tohle bylo skoro zadarmo.

Vytréštila oči. „Má paní... to... to nemůžu. Nemůžu si je vzít.“

„Ale můžeš,“ trvala jsem na svém a srdce mi bušilo. „Já, ehm, nesnesla bych pomýšlení, že jsi tak nešťastná. Chci, abys byla se svou rodinou a našla tam své štěstí. Zasloužíš si to.“ Tohle nebyla až tak úplně lež... ale mé skutečné důvody byly mnohem méně altruistické.

Sevřela náušnice v dlani a ve tváři se jí začala zračit naděje. „Já... ne. Nemůžu. Co ta smlouva! Je závazná. Najdou mě a...“

„O tu se postarám, nemusíš si dělat starosti. Vyvážu tě z ní. Takové věci umím, víš? Ale aby všechno vyšlo, musíš hned odjet. Hned. Je krátce po poledni. Většina obchodních cestujících za chvíli skončí práci a zamíří na sever. A musíš zapomenout na to, že něco víš o Třpytném dvoře. Nikomu se nesmíš zmínit, že tě někdo od nich oslovil.“

Vytréštila oči. „Ani slovem, má paní. Ani slovem. Nic neřeknu. A pojedu hned, jen se sbalím.“

„Ne, nebal se. Chci říct, moc si toho neber. Odjed’ na-

lehko. Nesmí to vypadat, že odjíždíš navždy. Chovej se, jako bys jen šla něco vyřídit.“ Nechtěla jsem, aby si jejího odjezdu někdo všiml, protože by ji mohli zastavit a ptát se.

Přikývla na znamení, že chápe moudrost mých slov. „Máte pravdu, má paní. Samozřejmě. A za ty náušnice si po příjezdu do Hadaworthu budu moct koupit nové šaty.“

Přesně podle mé rady si sbalila jen pár drobností: náhradní šaty, rodinný medailón a balíček deanzanských karet. Když viděla, jak jsem při pohledu na ně zvedla obočí, začervenala se.

„To je jen taková legrácka, má paní. Vykládáme si z nich pro zábavu. To se tak vždycky dělalo.“

„Dokud z těch karet neudělali alanzané klíčovou součást svého náboženství,“ řekla jsem. „Kněží je dnes pálí. Ať tě nezavřou jako kacířku.“

Vytřeštila oči. „Ale já neuctívám demony! Ani stromy!“

Všechno ostatní nechala tady. V domě měli všichni tolik práce se stěhováním, že si nás nikdo nevšímal. Vzala jsem zbytek jejích věcí – nebylo jich moc, jen pár kusů oblečení – odnesla je do svého pokoje a schovala je. Zároveň jsem se s ní nenápadně rozloučila. Překvapila mě rychlým a velmi nevhodným objetím a v očích se jí znovu zaleskly slzy.

„Děkuji vám, má paní. Děkuji. Zachránila jste mě před strašným osudem.“

A ty jsi možná udělala totéž pro mě, pomyslela jsem si.

Přesně podle mých instrukcí vyšla obyčejně hlavní branou, jako by šla na trh. Myslím, že si jí sluha u brány ani nevšímal. Byla neviditelná, což bylo pro mě těžko představitelné... zatím. Jakmile byla pryč, vrátila jsem se ke svému obrazu na zahradě a snažila jsem se, aby to vypadalo, že trávím čas obvyklým způsobem, zatímco zbytek domu tvrdě pracuje. Kdykoli se mi podařilo zavést nenucený rozhovor

s někým ze služebnictva, nezapomněla jsem se zmínit, že Ada dostala nové místo a že je skvělé, že se jí něco takového podařilo sehnat. Všichni věděli, že se tady dnes na ni někdo ptal, nikdo však netušil, čeho se setkání týkalo. Velká část služebnictva už navíc byla někam přestěhovaná, takže odchod dalšího z nich nebyl ničím novým.

Když nadešel večer, rozšířila se po domě zpráva, že se moje babička s lady Bransonovou zdržely na večeři u přítele. Tenhle vývoj událostí byl pro mě snad tím úplně nejlepším, i když jsem se na okamžik zarazila, když jsem si uvědomila, že už babičku možná nikdy nevidím. Ráno jsme si vyměnily několik ostrých slov, ale mou lásku k ní to nijak nezmenšilo. Ani její ke mně. Všechno tohle neštěstí s Lionelem dělala pro mé dobro, a až se to rozpadne na kusy, bude to mít vážné následky.

Hlavně teď nezaváhej, přikázala jsem si. Několikrát jsem se zhluboka nadechla a přinutila se ke klidu. Babička si se vším, co se stane, poradí. A až se ten skandál uklidní, bude si v klidu žít s lady Bransonovou a její dcerou. Bude tady mnohem šťastnější než pod přísným dohledem lady Dorothy.

I když se rozdělíme, stále bude existovat šance, že jednou bude stát u mých dveří, někdy v daleké budoucnosti. Jenomže do té doby bude mít o mě strašnou starost. Doufala jsem, že jestli – ne jestli, až – se znovu setkáme, pochopí, proč jsem to musela udělat. Nemohla jsem se vdát do luxusu, pokud by to znamenalo nechat svou duši na zápraží.

Po večeři jsem si postěžovala na bolest hlavy a vzdálila se do svého pokoje. Byl to jediný způsob, jak zařídit, abych byla sama, a ani to nebylo snadné. Jakmile jsem od sebe odehnala komorné, převlékla jsem se z hedvábných šatů, které jsem si vzala na večeři, a oblékla

*Vážení čtenáři,
právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!*